

List do diecezjan z okazji zbliżających się święceń kapłańskich 2023

Umiłowani Siostry i Bracia!

Bóg w swoim miłosierdziu nie pozostawia swego ludu pozbawionego Jego bliskości i łaski niezbędnej do osiągnięcia celu ziemskiego pielgrzymowania. „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”. Tymi słowami zapewnia nas o tym Pan Jezus w dzisiejszej ewangelii.

Już w najbliższym tygodniu, w wigilię uroczystości Zesłania Ducha Świętego, doświadczymy Jego hojności: w naszej katedrze gliwickiej zostaną wyświęceni na prezbiterów trzech diakoni, synowie naszego kościoła lokalnego, Marek Czorny, pochodzący z parafii św. Jana Chrzciciela w Gliwicach-Żernikach, Łukasz Rasztar, z parafii Świętego Stanisława Kostki w Lublińcu i Paweł Pilśniak, którego parafią pochodzenia jest parafia Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła w Gliwicach- Sikorniku. Jako kapłani zostaną posłani przez Boga do Kościoła, aby dawać świadectwo Jego bliskości, troski i szczodroblivości.

Ich święcenia prezbiteriatu będą okazją, aby Bogu dziękować za każdego kapłana, ale równocześnie, aby błagać Pana żniwa, aby posłał na niwę Kościoła nowych żniwiarzy. Dar kapłaństwa jest bowiem przejawem czystej miłości Boga do swego Kościoła, ale zarazem jest Jego odpowiedzią na naszą wiarę i rodzącą się z niej modlitwę, na nasze pragnienie życia łaską sakramentów świętych. Potrzebujemy kapłanów!

To w klimacie wiary, autentycznego poszukiwania Boga, miłości do Kościoła, szacunku do kapłanów, świadomości służby, do której Bóg powołuje w kapłaństwie ustanowionym, rodzi się w sercu młodego człowieka pragnienie pójścia za głosem Pana. Jeżeli prawdziwie wierzymy i z wdzięcznością przeżywamy naszą przynależność do Kościoła, jeżeli w naszych rodzinach i wspólnotach parafialnych szanujemy kapłaństwo, jeżeli kapłani z gorliwością służą Bogu i ludziom, dając świadectwo osobistej świętości, jeżeli jako wspólnota modlimy się z ufnością prosząc o nowe powołania, to Bóg nie pozostawia naszych prośb bez odpowiedzi.

Jakich kapłanów potrzebujemy dzisiaj?

Jest to pytanie niezwykle aktualne i wymagające odpowiedzi, która może każdemu z nas, członków wspólnoty Kościoła, kapłanom, osobom zakonnym i świeckim, pomóc w podejmowaniu trudu kształtowania własnych postaw i relacji z Bogiem i z innymi członkami ludu Bożego w taki sposób, aby stworzyć klimat i warunki, w których młodzi ludzie poszukujący drogi zrealizowania w pełni swej przyszłości zdobędą się na odwagę, aby odpowiedzieć z radością: „Adsum! - Oto jestem, Panie!”

Często oczekiwania wobec nas, kapłanów, mogą być kształtowane przez modę czy przez aktualne trendy społeczno-kulturowe i niekoniecznie muszą całkowicie współgrać z proroczą misją urzędu kapłańskiego.

Papież Franciszek często przestrzega przed pokusą przeżywania kapłaństwa jako wypełnianiem pewnej funkcji, przed funkcjonalizmem, który niesie ze sobą niebezpieczeństwo życia kapłańskiego w oderwaniu od powołania chrzcielnego, tzn. od powołaniu do świętości.

W liście apostolskim na zakończenie Roku Jubileuszowego 2000 *Novo millennio ineunte*, św. Jan Paweł II zachęcając do podejmowania życia w świętości codziennej, przypominał, że „świętość – zarówno

w życiu papieży, którzy są znanymi postaciami historycznymi, jak i w życiu skromnych wiernych świeckich i duchownych, pochodzących z wszystkich kontynentów globu – okazała się rzeczywistością, która lepiej niż cokolwiek innego wyraża tajemnicę Kościoła. To wymowne orędzie, przemawiające bez słów, jest żywym objawieniem oblicza Chrystusa. [...] Tego dziedzictwa nie wolno roztrwonić, ale trzeba je uczynić przedmiotem nieustającego dziękczynienia i wytrwałego naśladowania”.

Powołanie do kapłaństwa nie jest wyborem zawodu. Jest to odpowiedź na zaproszenie Chrystusa. Warunkiem niezbędnym realizacji powołania jest zatem spotkanie z Panem, który powołuje do służby w swoim Kościele. Można poświęcić swe życie tylko dla Pana, który objawia swe oblicze. Wspólnota żyjąca świętością i podejmująca codzienny trud jej realizacji jest zatem miejscem, w którym młody człowiek może łatwiej dostrzec obecność Jezusa i usłyszeć Jego wezwanie: „Pójdź za mną!” To w takiej wspólnocie, powołany do kapłaństwa może nie tylko usłyszeć głos Pana, ale poczuć przynaglenie i zachętę do podjęcia wezwania patrząc na przykład świętości kapłańskiej w osobie towarzyszącego wspólnocie pasterza.

Warto przypomnieć podaną przez Franciszka definicję świętości kapłańskiej. Warto ją zapamiętać, gdyż może ona stanowić niejako miarę i wzornik dla naszych wyborów. „Być świętym – mówi Papież – oznacza upodobnić się do Jezusa i pozwolić, aby nasze życie było zgodne z Jego uczuciami”.

Życie każdego kapłana jest przede wszystkim historią zbawienia osoby ochrzczonej i dlatego, za świętym Janem Pawłem II należy nieustannie pamiętać, że każdy kapłan - tak jak Kościół - powinien pogłębić świadomość, że sam musi być nieustannie ewangelizowany (zob. Posynod. adhort. ap. Pastores dabo vobis, 25 marca 1992, 26). Jest to zaproszenie do przyjęcia postawy pokornego ucznia. To ona jest warunkiem, bez którego nie dokonamy prawdziwego postępu duchowego na drodze doskonałości chrześcijańskiej i bez której możemy stać się przeszkodą na drodze tych, których Pan powołuje do służby kapłańskiej w Jego Kościele.

Dzisiejszy świat, bardziej niż kiedykolwiek potrzebuje kapłanów świętych. Pragnąca świętości wspólnota Kościoła nie pozostanie bez odpowiedzi ze strony Boga, który posyła swoich kapłanów, aby służyli ludowi na drodze ku świętości sami podejmując trud w niej wzrastania.

W przeddzień święceń kapłańskich pragniemy zaprosić wszystkich, zwłaszcza młodych naszej diecezji do udziału w spotkaniu modlitewnym, które będzie miało miejsce w kościele św. Alberta Wielkiego obok kurii, w piątek 26 maja o godzinie 19:30. Będzie to okazja, aby wyrazić naszą bliskość wobec Marka, Łukasza i Pawła oraz prosić o nowe powołania kapłańskie i zakonne.

Drodzy Siostry i Bracia! Zapraszając Was do udziału w tych wydarzeniach - osobiście lub łącząc się modlitewnie we wspólnotach parafialnych – pragniemy, aby zbliżające się święcenia do prezbiteratu naszych trzech braci stały się okazją do przeżycia na nowo naszego osobistego i wspólnotowego powołania do świętości. Prośmy Pana żniwa, aby posłał świętych kapłanów, którzy będą w Jego ręku budowniczymi wspólnoty świętych.

Na czas radości i wdzięczności wobec Boga, który nie pozostawia naszych prośb bez odpowiedzi i na czas codziennego podejmowania trudu wzrastania w świętości z serca Wam błogosławimy!

Wasi biskupi Sławomir i Andrzej